

▣ Aquest matí he tornat a l'ajuntament per dipositar les demandes per a organitzar Identi'CAT.

El batlle m'havia assegurat que [el problema encontrat la setmana passada](#) era solucionat..

Evidentment no ha estat tan fàcil com ell m'ho havia escrit, m'he tornat a trobar amb la mateixa secretària, simpàtica però amb un cervell formatat per l'administració francesa.

Ha estat una estona llarga, llarga ja que he parlat tota l'estona en francès, i no pensi pas haver fet trontollar gaire les postures jacobines de la funcionària.

He tingut dret al rosari de raons que els jacobins solen exhibir:

- volem obligar tothom a parlar català
- hauríem de ser respectuosos i de parlar el "bilingüisme"
- no hem d'imposar la llengua catalana
- aquest país és França
- amb la nostra manera de fer, enlloc de reunir: dividim llavors que el francès uneix
- ...

He intentat presentar els meus arguments, de manera calma, ponderada.

Al primer atac: "Vous voulez m'obliger à parler catalan" li he respost que no.

La meua voluntat no és d'obligar res a ningú, només pensi que les institucions catalanes tenen el deure de facilitar l'ús de la llengua catalana. Un ajuntament és un servei públic, i com a tal ha de ser al servei del públic, dels ciutadans.

Ella continuava explicant que no tenia cap obligació de conèixer la llengua catalana, que ella era a favor del català i que per respecte, podíi escriure en català, però sempre que hi hagi una traducció en francès.

Cosa a la qual he respost que les cartes que portavi no li eren pas dirigides, que podia entendre molt bé les seues dificultats, però que hi ha altres persones a l'ajuntament que dominen perfectament la llengua pròpia del país, que aquestes persones podrien tractar els dossiers fets en català i així el servei públic seria respectuós del públic.

A més, he afegit que trapavi totalment anormal aquesta discriminació que ens obliga, a nosaltres conscients de la dificultat que coneix la llengua de fer esforços inútils de traducció, esforços que no se demana als francesos.

És aquí que s'ha enfurismat i que m'ha demanat com s'hauria de tractar cartes redactades en anglès o en xinès. Una qüestió fora de lloc ja que ni l'anglès, ni el xinès són llengües del nostre territori.

A la crítica de la suposada voluntat d'imposar la llengua catalana, li he aconsellat de fer un repàs de la història. A Catalunya Nord no hi ha cap llei, cap text que obligui a ningú de saber i d'usar la llengua pròpia, però sí que hi ha un edicte del 2 d'abril del 1700, encara vigent, que en prohibeix l'ús oficial. Si aquest text existeix és per dues raons: la primera és que era la llengua catalana la utilitzada, i la segona és que la llengua francesa era una llengua forana que l'estat francès volia (i encara vol) imposar.

És aquí que m'ha recordat que "érem a França" i que a França només una llengua era legal: la francesa. Li he remomemat que el Consell General havia reconegut que la llengua catalana era llengua pròpia amb 1000 anys d'història, llengua que va néixer i créixer amb tota naturalitat en les nostres terres.

Ha continuat afirmant que fer servir el català dividiria, i llavors que el francès uniria, la prova si en calia és que no vindrà a [Identi’CAT](#) perquè no entén el programa, que si fos en francès, sí que vindria. A més nos queixem llavors que França ens permet d'escolaritzar la mainada en català si ho volem.

Una vegada més he tingut de rectificar les seues afirmacions, recordant que la llengua catalana uneix com qualsevol altra llengua del món, ni més ni menys, i que ens agradaria que França donés la possibilitat a la mainada de seguir un ensenyament en català, però no és el cas. Més d'un terç dels pares desitgen que els seus fills siguin bilingües (català/francès), però l'escola francesa ofereix ensenyament en català només a 2 o 3% dels nins.

Això i més coses ens hem explicat quan ha arribat la gran revelació: "ma mère est catalane, alors je ne suis pas contre le catalan, mais il faut tout traduire en français".

Amb aquesta declaració d'una catalanitat materna, se pensava ser per damunt de tota sospita anticatalanista. Tot seguit he pensat a la [regidora valenciana del PP](#) .

Per tancar la conversa li he demanat si no li sabia greu aquest desconeixement de la llengua materna, a la qual cosa m'ha explicat que havia viscut 20 anys fora del país i que no ha tingut el temps d'estudiar català, li he recordat que quan hom té voluntat hom pot.

Al cap de mitja hora hem passat finalment a l'assumpte: mirar els papers delictuosos. M'ha demanat d'ajudar-la a traduir-los, cosa que he acceptat, me volia donar un boli per a escriure la traducció de les paraules incomprensibles, boli que he refusat dient-li: "endavant, on hi ha problemes?"

Hi havia 4 fulls. Demanàvem taules i cadires, un escenari, regulació de l'estacionament i de la circulació dels vehicles, autoritzacions per a fer castells, concerts, passaviles, correfocs... hem trobat una paraula que no entenia: "**tanques** metàl.liques", és cert, a Catalunya nord en diguem barreres. Llavors he tocat del dit que les barreres mentals tenen més eficiència que les metàl.liques.

Hervé